

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2015, č. j. 18 A 13/2014 – 42,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2015, č. j. 18 A 13/2014 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce A. H. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2015, č. j. 18 A 13/2014 – 42, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 5. 2. 2015, č. j. 18 A 13/2014 – 42, zamítl žalobu A. H., kterou se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále také „žalovaný“) ze dne 15. 1. 2014, č. j. MSK 174245/2013, sp. zn. DSH 38832/2013/Now 067.1V10, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále též „Magistrát“) ze dne 24. 10. 2013, č. j. SMO/371288/13/DSČ/Jeřk, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí a současně stanovena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Krajský soud ve svém rozsudku nejprve předstřel skutkové okolnosti projednávané věci, zejména pak podstatu přestupku, který byl žalobci, jenž dne 2. 8. 2013 v 15.38 hodin řídil vozidlo VW Passat, RZ 6T8 9048, po ulici Mariánohorská v Ostravě-Mariánských Horách, kladen za vinu a spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti na sledovaném úseku pozemní komunikace o 51 km/hod., a provedené důkazy ve správním a soudním řízení.

Krajský soud v tomto rámci především neshledal důvodnou žalobní námitku vytýkající správním orgánům, že porušily práva žalobce, pokud jeho zástupci - Ing. J. - bylo dne 8. 11. 2013 odepřeno právo nahlížet do správního spisu. Je tomu tak proto, že se zmocněnec vůči správnímu orgánu prokazoval jen kopii plné moci od žalobce a takový důkaz o existenci zmocnění pro Ing. J. (dále jen „zmocněnec“) jej neopravňoval k zastupování žalobce, ani k nahlížení do správního spisu. Krajský soud též nepřisvědčil námitce žalobce, že termín 8. 11. 2013 byl jediným možným termínem, kdy mohl žalobce (zmocněnec) nahlížet do správního spisu (zvláště, když žalobci bylo již dne 11. 9. 2013 doručeno předvolání k ústnímu jednání).

Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, jejímž obsahem je zpochybnění provedeného měření rychlosti vozidla žalobce. Žalobce v tomto směru nepředložil žádná tvrzení a důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že postup vyškolených policistů při měření rychlosti neprobíhal v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER10 C, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Spolehlivost měřicího zařízení osvědčuje ověřovací list českého metrologického institutu. Výrobní číslo použitého rychloměru se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem spolu s žalobou, nejedná se o posudek zpracovaný soudním znalcem z oboru dopravy. Správnímu soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tzv. odborný posudek vypracován. Krajský soud proto tento důkaz neprovedl a současně jej shledal nadbytečným.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřily úplné podklady pro vydání správního rozhodnutí. Zcela dostatečně a přezkoumatelným způsobem se v odůvodnění svých rozhodnutí vypořádaly i s důvody, které posléze vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce. Vzhledem k tomu, že se oba správní orgány nedopustily ani vad řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí, musel podanou žalobu zamítnout.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou výslovně opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel má především za to, že krajský soud nesprávně po právní stránce vyhodnotil namítané vady správního řízení (čl. 2-5 kasační stížnosti). Je tomu tak proto, že mu nebylo správním orgánem umožněno realizovat svá procesní práva, když na jedné straně dne 8. 11. 2013 nebylo jeho zmocnění umožněno nahlížet do správního spisu, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a na druhé straně před tímto datem Magistrát se zmocněncem jednal jako s plnohodnotným zástupcem (doručoval mu listiny určené výhradně do jeho rukou - např. prvostupňové rozhodnutí Magistrátu o přestupku).

V této souvislosti krajský soud vůbec nevzal v úvahu porušení povinností ze strany Magistrátu (§ 37 odst. 3 správního řádu). Pokud měl správní orgán prvního stupně pochybnosti o úplnosti, pravosti či průkaznosti jemu doručené plné moci (dne 3. 10. 2013) udělené jím svému zmocněnci, bylo jeho povinností ho vyzvat k opravě vad podání, upřesnění plné moci, či doložení jejího originálu. Takto ale Magistrát nepostupoval. Právě naopak, dne 24. 10. 2013 zaslal jeho zmocněnci své rozhodnutí o přestupku a ten, cestujíc dne 8. 11. 2013 přes téměř celou Českou republiku (Praha -Ostrava), neměl nejmenší pochybnost o tom, že by nebyl považován za jeho zástupce. K této vytýkané vadě řízení však krajský soud ničeho nevedl, resp. jen konstatoval, že zmocněnci nebylo oprávněně umožněno nahlížet do spisu. Vyslovený názor krajského soudu je tak nejen věcně nesprávný, ale také nepřezkoumatelný, neboť se nezabýval namítaným porušením ust. § 37 správního řádu (správně měl Magistrát vyzvat jeho nebo zmocněnce k odstranění vad podání). Minimálně by tak předešel zkrácení jeho práv následným

postupem, kdy mu neumožnil nahlížet do podkladů rozhodnutí o přestupku. Toto bylo právě důvodem, proč nebylo jeho odvolání řádně odůvodněno.

Stěžovatel musí vytknout krajskému soudu nesprávný závěr, že neumožněním nahlížet do spisu a podkladů rozhodnutí jeho zmocněnci nedošlo ke zkrácení jeho práv. V tomto směru soudem poukazovaný možný termín nahlížení do spisu při ústním jednání dne 10. 10. 2013 je ryze spekulativní. Pokud bylo upřeno nahlížet do spisu jeho zmocněnci dne 8. 11. 2013, nelze z ničeho dovozovat, že o měsíc dříve - dne 10. 10. 2013 by mu toto umožněno bylo. Vadná je přitom i samotná premisa, že by snad tím, že se neúčastnil ústního jednání, neměl být zkrácen na právu nahlížet do spisu. Pro uvedené závěry nemá krajský soud ani žalovaný zákonnou oporu. Je třeba odmítnout argumentaci krajského soudu, že není rozhodné, bylo-li znemožněno nahlížet do spisu zmocněnci, mohl-li do něho nahlédnout sám zmocnitel již dříve. Současně je nutno zdůraznit, že pro něho bylo z hlediska ochrany jeho práv důležitější, aby mu bylo umožněno nahlížet do spisu až po vydání prvostupňového rozhodnutí. Alespoň by zjistil, o jaké důkazy se ve skutečnosti správní orgán prvního stupně opíral.

Obdobně nesprávný a šikanózní je argument krajského soudu, že není vadou řízení před správními orgány, pokud nemohl nahlížet do spisu, jestliže podané blanketní odvolání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno. Je tomu tak proto, že jeho zmocněnec nemohl relevantně doplnit blanketní odvolání právě proto, že mu nebylo umožněno nahlížet do spisu, či se seznámit se spisem. Již z tohoto důvodu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Je-li zásadní vadou řízení nedoplnění odvolání, tím spíše musí být vadou postup správního orgánu, který neumožní účastníku řízení, aby nahlížel do spisu. Absence výzvy k odstranění vad podání (plné moci) je potom nejen vadou řízení, ale také nesprávným úředním postupem.

Rozsudek krajského soudu je však i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Je tomu tak proto, že se správní soud nevypořádal s žalobními argumenty. Stalo se tak přesto, že správnímu soudu předložil důkaz - odborný posudek, ve kterém byla odborně rozporována správnost provedeného měření rychlosti (za použití úhlu odklonu radarového svazku od osy měřeného ve vztahu k přípustnému rozmezí tohoto úhlu dle návodu k obsluze radaru).

Krajský soud však k tomuto navrhanému důkazu jen konstatoval, že: „... se nejedná o posudek zpracovaný evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy. Soudu tak není známa odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tento tzv. odborný posudek vypracován. Krajský soud proto tento důkaz neprovedl a současně jej sbledal nadbytečným“. Krajský soud tak svým konstatováním fakticky dozal, že se nevěnoval jeho argumentům a ani neuvedl přesvědčivě z jakého důvodu. Současně je nutno konstatovat, že se nejednalo o posudek znalecký, ale o posudek odborný. V řízení by tedy nešlo o provedení důkazu znaleckým posudkem, ale o provedení důkazu listinou. Pokud se však správní soud rozhodl tento důkaz neprovést, pak bylo dle jeho názoru nutné, aby jej tento soud minimálně pokládal za žalobní tvrzení. Takto však krajský soud nepostupoval.

Krajský soud ani blíže nerozvedl, z jakých důvodů dospěl k závěru o „nadbytečnosti posudku“. Pouze konstatoval, že účastník řízení nepředložil taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí jeho vozidla. Tak tomu ale ve skutečnosti není. Právě za tím účelem sám předložil odborný posudek, ale krajský soud jej bez dalšího odmítl pro nadbytečnost. Nadto uvedl, že stěžovatel žádné důkazy zpochybňující závěry správního orgánu nepředložil. Takový postup je šikanující a znemožňuje cokoliv prokázat. Krajský soud měl proto sporným odborným posudkem provést důkaz. Pokud se však rozhodl jinak, měl odborný posudek pojmout jako žalobní tvrzení a řádně se s ním i přezkoumatelně vypořádat. Jelikož tak neučinil, je rozsudek z tohoto důvodu nejen nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale také pro nesrozumitelnost.

Stěžovatel má posléze za to, že tvrzení krajského soudu o ověření rychloměru není nijak relevantní k žalobním tvrzením, či vypořádání žalobních námitek. Naopak, je spornou otázkou, podle jakého úhlu bylo skutečně měřeno, a zda to odpovídá návodu. Ani touto otázkou se však krajský soud nezabýval. Také proto je rozsudek nepřezkoumatelný.

Ze všech uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Moravskoslezského kraje považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Je mu známa judikatura Nejvyššího správního soudu z oblasti prokázání zastoupení a stejně tak jsou mu známy procesní praktiky zástupce stěžovatele Mgr. Topola v jiných věcech. Ze strany stěžovatele však jde od počátku o procesní obstrukce s úmyslem správní orgán „nachytat“, ať se zachová jakkoliv. Zástupce přestupce pak tvrdí opak. V projednávané věci má žalovaný za to, že Magistrát postupoval v souladu se správním řádem, pokud neumožnil zmocněnci nahlížet do správního spisu jen na základě prosté kopie plné moci. Nemohlo ani dojít ke zkrácení práv stěžovatele, který se mohl s obsahem spisu seznámit kdykoliv (mimo jiné dne 10. 10. 2013 při ústním jednání). Zmocněnec pak po doručení originálu plné moci. Ponechat stranou nelze též okolnost, že stěžovateli nečinilo potíže uvést důvody nesouhlasu s napadeným rozhodnutím i bez znalosti spisu. Ostatně, proti usnesení o odepření nahlížení do spisu se ani zmocněnec, ani stěžovatel neodvolali.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a i sám dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel podává svůj mimořádný opravný prostředek explicitně nejen z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., ale také z důvodu obsaženého v ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, případně pro jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Jde-li o stěžovatelem vytýkanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení otázky přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu přistoupil přednostně před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákoným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírcce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, dostupném na www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námítky a na zásadní argumentaci, o kterou se opírají, pomíjelo by jednotlivá podání žalobce (stěžovatele) a námítky v nich uvedené, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Měl-li by pak být rozsudek správního soudu zrušen pro jinou vadu řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., muselo by se jednat o takovou vadu v řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; vada řízení bez vlivu na zákonnost správního rozsudku o věci samé není

ještě důvodem pro jeho zrušení. Těmto požadavkům kladeným na soudní rozhodnutí rozsudek krajského soudu zcela bezezbytku nevyhovuje.

Krajský soud, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku na str. 7 odst. 2 rozsudku, vyšel v otázce zpochybnění provedeného měření rychlosti vozidla stěžovatele z toho, že „*stěžovatel nepředložil soudu žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze*“. Jinak řečeno, vyšel z toho, že v otázce, zda provedené měření rychlosti vozu stěžovatele proběhlo či neproběhlo zcela podle návodu k obsluze, resp. bylo neregulérní, neunesl stěžovatel důkazní břemeno. Současně však v témže odstavci napadeného rozsudku krajský soud odmítl stěžovatelem předložený důkaz - odborný posudek. Právě ten ale měl podle žaloby i kasační stížnosti prokazovat neregulérnost, nepřesnost, či zkreslení policejním orgánem provedeného radarového měření dne 2. 8. 2013 v 15.38 hod. na ulici Mariánskohorská v Ostravě - Mariánských Horách. Soud zde uvedl v podstatě jen to, že důkaz tímto „odborným posudkem“ neprovedl, neboť jej shledal nadbytečným, aniž však uvedl z jakých důvodů. Zatížil tak tím svůj rozsudek nepřezkoumatelností spočívající především v nesrozumitelnosti svého rozsudku, ale i pro nedostatek důvodů.

Je tomu tak proto, jak na to ostatně přiléhavě poukázal stěžovatel, že si v tomto směru rozsudek krajského soudu odporuje (protiřečí). Na jedné straně je totiž vybudován na předpokladu, že stěžovatel žádným důkazem nezpochybnil regulérnost provedeného radarového měření. Na straně druhé však bezprostředně po té správní soud [když již stěžovatel důkaz (bez ohledu na jeho formu či podobu) na podporu svých tvrzení o neregulérnosti proběhlého měření soudu předestře a domáhá se jeho provedení], odmítne provedení důkazu, neboť je podle jeho názoru nadbytečným. Tento vnitřní rozpor má ale za následek nepřezkoumatelnost rozsudku pro nesrozumitelnost.

Rozsudek krajského soudu je však v této souvislosti i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Je tomu tak jednak proto, že správní soud blíže neosvětlil dovozovanou nadbytečnost důkazu, a jednak z toho důvodu, že z napadeného rozsudku není zřejmé, jak naložil s argumentací stěžovatele obsaženou v poukazovaném „odborném posudku“. Jak správně poukázal stěžovatel, pokud krajský soud neposoudil doložený odborný posudek jako znalecký posudek, ani jako listinný důkaz, měl jej považovat za žalobní tvrzení stěžovatele, které měl ovšem současně vypořádat. Z napadeného rozsudku však není vůbec zřejmé, že by tak učinil. Rozsudek je tudíž i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Krajský soud ale při posuzování otázky, zda doplnit, či nedoplnit dokazování o doložený „odborný posudek“ pochybil i jinak. Uvedl, že tento důkaz neprovedl mimo jiné proto, že mu nebyla zřejmá odborná kvalifikace autora posudku - Mgr. P. Š., Dis, IČO Krajský soud tedy ustal bez dalšího na tom, že uvedený zpracovatel posudku není evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy. Při tom právě otázka odborné způsobilosti zpracovatele tohoto posudku je klíčová pro posouzení relevance navrženého důkazu a prokázání případné validity provedeného radarového měření rychlosti vozu stěžovatele dne 2. 8. 2013. Krajský soud měl tedy nejprve zkoumat „odbornou způsobilost“ zpracovatele tohoto „odborného posudku“, což ale neučinil, a teprve po té uvážil, zda jej provést a pokud ano, jakou lze výsledkům těchto zjištění přikládat důkazní sílu (jak samostatně tak ve spojení s dalšími důkazy obsaženými ve spise jako - např. s poukazovaným ověřovacím listem autorizovaného metrologického střediska Ramet C.H.M., a. s. AMS Kunovice ze dne 16. 11. 2012, tak dokladem o proškolení policistů z obsluhy radarového rychloměru RAMER10 C apod.). Pokud tak ale neučinil, zatížil své řízení jinou vadou v řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je tomu tak proto, že pokud by byl uváděný zpracovatel oprávněn podávat jakékoliv „posudky“, nelze vyloučit, že by odmítnutí takového důkazu, mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Ponechat stranou v této souvislosti nelze ani okolnost, zda odpovídá zákonu postup krajského soudu, který o stěžovatelem doložených

důkazech rozhodne bez toho, aby nařídil jednání (viz. řízení vedené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod č. RS 7/2015, ve věci sp. zn. 7 As 93/2014).

Rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný také proto, že se správní soud při posuzování žalobou vytýkaných vad řízení před správními orgány vůbec nezabýval předestřeným porušením ust. § 37 odst. 2 správního řádu (čl. II odst. 3 a násl. žaloby) v souvislosti s Magistrátu doručenou kopií plné moci stěžovatele udělené zmocněnci a stěžovatelem dovozovanými procesními pochybeními Magistrátu (např. doručení rozhodnutí Magistrátu o přestupku stěžovatele ze dne 24. 10. 2013 výhradně tomuto zmocněnci).

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, nezabýval se již otázkou vytýkaného nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy otázkou, zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech tím, že jeho zmocněnci nebylo dne 8. 11. 2011 umožněno nahlížet do správního spisu a zda jsou opodstatněně namítané další vady řízení před správním orgánem. V opačném případě by Nejvyšší správní soud nepřípustně (předčasně) předjímal právní závěr, který v prvé řadě přísluší vyslovit krajskému soudu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zrušil kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 2. 2015, č. j. 18 A 13/2014 – 42, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

V dalším řízení bude na krajském soudu, aby v mezích vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu a v mezích včas uplatněných žalobních bodů znovu posoudil zákonnost rozhodnutí žalovaného. Teprve po té vydá rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu